

বি
ব
নি

শ্রীসুবেন বৰা

শ্রীযুত ভকণচন্দ্র পামেগামৰ—“উপচাৰ” কবিতা
শ্রীযুত সুবেন্দ্রনাথ বৰাৰ “প্ৰগতি” উপন্যাস আৰু
শ্রীযুত অজিতকুমাৰ বৰকাকতীৰ “সুৰদী” কবিতা
প্ৰকাশৰ কাৰণে প্ৰকাশক লাগে।

বিন্যাস

শ্রীসুবেন্দ্রনাথ বৰা
সুৰদী কৃষ্টিৰ, যোৰহাট।

—শিৱসাহিত্য ভাণ্ডাৰ, কলিকতা
যুটীয়া প্ৰকাশক—

শ্রীনবেন্দ্রনাথ শৰ্মা, শ্ৰীবিষ্ণুৰাম বৰা।
সৰ্বস্বত্বকাৰ, যোৰহাট।

ব'হাগ, ১৮৬৫ শক।

বেচ—১০ অনা।

স্বর্গীয়

চিচ পান্থ্যচ্যুতি

। স্বর্গীয় চিচ পান্থ্যচ্যুতি

‘বিননি’ শৈশব এটি সেরা—

—কথা—লেখক।

। স্বর্গীয় চিচ পান্থ্যচ্যুতি

। স্বর্গীয় চিচ পান্থ্যচ্যুতি

। স্বর্গীয় চিচ পান্থ্যচ্যুতি

। স্বর্গীয় চিচ পান্থ্যচ্যুতি

স্বর্গীয় দেউতা শ্রীযুত বদনচন্দ্র বসু

স্মৃতি-তর্পণ

আপোনা কবকমলত আজি আপোনা শ্রদ্ধা দিনা নিঃকিন সন্তান ‘বিননি’ শ্রদ্ধা অর্পণ কবিলো। বাহী ফুল হলেও নিষিগি গ্রহণ কবে যেন।

আপোনা অভাজন সন্তান—

শুক্রা বধী

যোবহাট।

—বাপা—

ভাষা

—কথা—

—আগতে—

“বিননি” মোৰ মাতৃপূজাৰ প্ৰথম উপচাৰ।
অপৈণত গছৰ অপৈণত ফল—“বিননি” জাক দি
পকোৱাৰ এটি অযথা চেষ্টা, বং ধৰিছেনে নাই
ই লিখকৰ অজ্ঞাত। গতিকে সোৱাদৰ লগত
বিচ্ছেদ ঘটা স্বাভাৱিক। আধাৰ নোহোৱা
গছজোপাৰ কুঁহিপাত ওলাল কেইজনমান বন্ধুৰ
প্ৰচেষ্টাত। লেখক ভেঙলোকৰ ওচৰত চিৰ
কৃতজ্ঞ। শ্ৰীযুত কালিদাস দেৱ শৰ্ম্মা আৰু
শ্ৰীযুতা লৱঙ্গলতা বৰকাকতীয়ে মোৰ “বিননি”
প্ৰকাশত যথেষ্ট সহায় কৰিছে। এই খিনিতে
তেখেতসকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।
পাতনি লিখকলৈও ধন্যবাদ জনালো।

শেষত

—লেখক—

পাতনি

জীৱন আশাৰ কাৰাগাৰত মুক্ত বন্দী। ই
জগতত বিচাৰি ফুৰে অজান আকাজক্ষা আৰু
অবুজ সুৰৰ সন্ধান—এই অনুভূতিৰ স্পৰ্শ নাপাই
কেতিয়াবা প্ৰাণ কান্দি উঠে—ইয়েই মানৱৰ
বাহ্যিক বিননি। বাস্তৱৰ মাজত লুকাই থকা
অনন্ত প্ৰশ্নৰ সমিধান বিচাৰি কবি আগবাঢ়ে
আগলৈ। সৃষ্টিৰ কুহেলিকাৰ মাজত কবিৰ জীৱন-
প্ৰহেলিকাৰ মৰ্ম ব্যক্ত হয় কবিতাত। “বিননি”
কবিৰ আশা-নিৰাশাৰ এটি সুৰ—

“প্ৰেমৰ পাহাৰ বগাব নোৱাৰি
কত বাটকৰা কাষতে বৈ,
লেবেলা ফুলকে শুঙিছে ছুনাই
পাম-পাম বুলি অতীত মই।”

কিন্তু তেওঁ আশাবাদী—

“আশাতেই ভাষা বন্দী কৰিলৈ
ময়ো আহিছিলোঁ। উধাও হৈ,
মৰম-চাকিব পাওঁ বুলি আলোঁ।
তাৰি লৈ নাওৰ কুলা হৈ।”

কবির 'সখী' জগতখনৰ সাঁথৰ হৈ পৰিছে যদিও
তেওঁ 'অকপ বেশেৰে সৌন্দৰ্য্য বিচাৰি' দেখা
পাইছে—'জগতখনেই তোমাৰ দাস।'

কপৰ ঠাই সীমাবদ্ধ নহয়। তাৰ আদি-
অন্ত কবির দাৰ্শনিক দৃষ্টিৰ বাহিৰে কাৰো চকুত
ধৰা নপৰে—

“দেখিছানে শিল্পী কোন কাহানিবা
কপৰ দেশৰ সীমানো ক'ত ?”

কিন্তু নিজ্জীৱ প্ৰতিমাত প্ৰাণ বিচাৰি হাবাথুৰি
খাই ফুৰা শিল্পীয়ে কপৰ সীমা নেদেখিলেও
কবিয়ে দেখিছে—

‘নিৰাকাৰ কপ দেখিলোঁ স্বকপ
প্ৰিয়াৰ গালতে আকাৰ লৈ,
তিল বেশ ধৰি কৰিছে প্ৰকাশ
—গোলাপ পাহিৰ মাজতে বৈ।’

প্ৰিয়াৰ গালৰ ক্ষুদ্ৰ তিলটিতে বিশ্বৰ বিৰাট
সৌন্দৰ্য্য, নিৰাকাৰ কপ মূৰ্ত্তিমান হৈ উঠিছে।

বাহ্যিকতাই সুন্দৰ কপ প্ৰকাশ নকৰে—তাৰ
সীমা বহুত দূৰৈত। দাৰ্শনিকৰ অন্তৰ সৃষ্টিৰ
বাহিৰে তাৰ গভীৰ তথ্য কোনেও উপলব্ধি
কৰিব নোৱাৰে। ভাবুক কবিয়ে এই অন্তৰ

দৃষ্টিৰেই সৃষ্টিৰ বুকুত নিহিত কপৰাজি বিশ্ব-
মানৱৰ চকুৰ আগত লুটিয়াই দিয়ে। তাকে
চাই চাই আমি মুগ্ধ হওঁ। ‘বিননি’ৰ কবির
চকুত সেই সৌন্দৰ্য্য ধৰা পৰিছে বুলি ভাবোঁ।
এই দৰ্শনতেই তেওঁৰ আত্মবিশ্বাস জীৱনে-মৰণে
প্ৰাণৰ মাজত লগ্ন আছে। যদিও তেওঁ সখীৰ
ভালপোৱাত—‘অমৃত নহয় বিহৰ লাকত কামোৰ
মাৰিছোঁ হাতেৰে ধৰি,’ তথাপি শেষত ‘সেই
জনাই তেওঁক পুনৰায় ‘প্ৰেমৰ জ্ঞান’ দিবলৈ
বুলি আশা কৰিছে—

“ধ্যানৰ শেষত নাহিবানে সখী
দিবলৈ মোক প্ৰেমৰ জ্ঞান,
যদি পায় সখী ধ্যানত প্ৰাণ।”

কবির এই প্ৰেম সুন্দৰৰ মাজেদি প্ৰকাশ পাইছে।
‘বিননি’ নগ্নতাৰ বাহিৰ। ইয়াত সনাতনৰ পবিত্ৰতা
বিৰাজ কৰিছে। কবি-বন্ধুক আমি চেনেহ-
আলিঙ্গন কৰিছোঁ।

লেখকৰ এই প্ৰথম প্ৰচেষ্টাৰ কৃতকাৰ্য্যতা
অসমীয়াৰ গোৰুৰ আক তাক দেখুওৱাৰ বাহিৰে
পাতনিৰে ‘বিননি’ৰ মোচোহা আমাৰ উদ্দেশ্য নহয়।

শ্ৰীভকণচন্দ্ৰ পামেগাম

১৬-বহাগ, ১৮৬৫—যোৰহাট।

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

দ্বিতীয় ভাগে কালো পর্বত

"। तस्यै तन्मात्रं विद्मः सर्वं ।

। ଭାରତୀୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ନାଟ୍ୟର ବିବିଧ ଗୁଣ
। ଭାରତୀୟ ନାଟ୍ୟର ଗୁଣ । ଭାରତୀୟ ନାଟ୍ୟର ଗୁଣ
। ଭାରତୀୟ ନାଟ୍ୟର ଗୁଣ । ଭାରତୀୟ ନାଟ୍ୟର ଗୁଣ
। ଭାରତୀୟ ନାଟ୍ୟର ଗୁଣ । ଭାରତୀୟ ନାଟ୍ୟର ଗୁଣ

১। আটকতকু চাইবায়ি দায়িত্ব উই দায়িত্ব
 ২। মজিচ চাইবায়ি কাত কাত চাইবায়ি চাইবায়ি
 ৩। হজন উল্লভ চাইবায়ি চাইবায়ি চাইবায়ি

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

। गी. १५३-१७-४६ ॥ १५३-४६

—प्रथम खंड—

(2)

(२)

(୭)

—এক—

বিননি

(৪)

শৈশৱৰ কাল   পাব হৈ গৈ
যৌৱনৰ গাত পৰিল ঢলি,
তুলসী তলৰ   লুমুৱা চাকিটি
আপোনা আপুনি উঠিল জ্বলি !
যৌৱনৰ গাত পৰিল ঢলি !

(৫)

আশাতেই ভাষা   বন্দী কৰি লৈ
ময়ো আহিছিলো উধাও হৈ,
মৰম-চাকিৰ   পাওঁ বুলি আলো
তৰিলৈ নাওৰ
শুকুলা হৈ !

(৬)

সেই দিনা কোৱা   পৰে নে মনত
‘এটি তুমি মই স্মৃতাৰ আট,
বচি এডালেৰে   মেৰাই ৰাখিছে ✓
নিছিগা ধাৰেৰে উঘাৰ গাত।’
এটি তুমি মই স্মৃতাৰ আট।

—ছই—

বিননি

(৭)

জগত খনৰ   সৌন্দৰ্য্য তেতিয়া
লাহে লাহে আহি ছপৰ হৈ,
এটি মাধুৰীয়ে   আনটি বিচাৰি
মিলিব খুজিলে
উধাৰে গৈ।

(৮)

অচিনাকি হৈয়ো   কিহৰ বাহুৰে
কোনে কাঢ়ি নিলে হৃদয় খন,
ছয়া-ময়াকৈ   জানো কেনি গ’ল
থাকিব নোখোজে চনকা মন ! ✓
কোনে কাঢ়ি নিলে হৃদয় খন !

(৯)

প্ৰেমৰ বীজাণু   প্ৰৱেশি হিয়াত
অণু অণুকৈ বিয়পি গ’ল,
কলিজা খনত   খুলি খুলি খাই ✓
পানী কপ ধৰি
চকুত ব’ল !

—তিনি—

বিননি

(১০)

চকু পানীখিনি   সামৰি-সুতৰি
আনিব খুজিছা বাস্তব টানি,
সেই তাহানিক   মচিব খুজিছা
এসোপা তুঁহত অগনি সানি ! ✓
আনিব খুজিছা বাস্তব টানি !

(১১)

দেখিছানে সখী ?   তোমাৰ বেগুৰে
কাৰ পৰাণত লগাই জুই,
মন-ডাৰবত   বতাহেৰে পশি
পানীৰে আনিছে
বেদনা ধুই !

(১২)

‘সখী’ কথাটি যে   হুবুজা নজনা
জগত খনৰ সাঁথৰ প্ৰায়,
বলিয়া কবিয়ে   বিচাৰি তাকেই
অনাই বনাই ফুৰিছে হায় !
তথাপি সাঁথৰ পাথৰ প্ৰায় !

—চাৰি—

বিননি

(১৩)

চেনেহী আতৰ   নাপালো বিচাৰি
গোটেই জগত চলাথ কৰি,
নলয় কোনেও   বুকুৰে সারিটি
মাথো হুমূনীয়া
ফুৰিছে ঘূৰি ! ✓

(১৪)

তোমাৰ কপতে   দেখিছিলো জ্বলা
শত দীপালীৰ তাৰকাবোৰ,
ভিখাৰী বেশেৰে   চালো একেথিৰে
পোহৰাবা বুলি
বেদীটি মোৰ !

(১৫)

এই চোৱা সখী   মোৰ ই কানন
ভেনেই শুকান—চাহাবা ভূমি,
মোৰ জীৱনক   সযতনে ধৰি
চেনেহ বিকিবা
চেনেহী ভূমি !

—পাঁচ—

বিননি

(১৬)

তুমিয়েই হেনো মৰমৰ ঘৰ
তোমাৰ কাষতে মৰম পায়,
(সেইহে) একণি মৰম সাঁচি থোৱা মোৰ
তোমাৰ কাষতে ঢুকাই যায়।
তোমাৰ কাষতে মৰম পায়।

(১৭)

তুমি ক'লা দেৱী মিছা-বহণেৰে
ভালপোৱা মোৰ আনিছোঁ সাজি,
মাটিৰে নিৰ্ম্মিত প্ৰতিমা খনিত
ধেমালিতে হেনো

আছিলো পূজি!

(১৮)

এৰাটি পানীত মৰম ভৰাই
বলোঁ আথে-বেথে কণেক পৰ,
অপসাৰিতত পৰা পানীখিনি
জুখি পালো কাৰ চেনেহ বৰ!
বলোঁ আথে-বেথে কণেক পৰ।

—ছয়—

বিননি

(১৯)

সিদিনাৰে পৰা নিৰলাত থকা
বিবহ কস্তৰী উঠিল ফুটি,
সেইদিন ধৰি দিনে দিনে মোৰ
যৌৱন-বসন্ত
গৈছে টুটি।

(২০)

চিতা জুই কুৰা জ্বলিৰ এদিন
চিৰ দিনলৈ উৰাৰ ছাই,
ভাবনাৰ জুয়ে পুৰিলে এবাৰ
বেণু বেণুকৈ
হৰিব কায়।

(২১)

ভাবানেকি সখী এই কপ-বস
অনন্ত কাল থাকিব বৈ,
বৰ সচাকৈয়ে অফুৰন্ত ভাৱে
কপৰ মাজতে জীৱন লৈ।
অনন্ত কাল থাকিব বৈ।

—সাত—

বিননি

(২২)

ময়োতো নাজানো আদি তাব ক'ত
কোন সবগক সমিল কবি,
কপৰ পোহাৰী সজাই-পবাই
এটি ছটিকৈ আনিছে ধৰি।
কোন সবগক সমিল কবি।

(২৩)

ঘৰৰ চুকত পৰি থকা সউ
পুৰণি কালৰ বানটি * কাৰ ?
যুগে যুগে যেন খাই একো ঢোকা
পাহৰি গৈছে
ভাগৰ গাব !

(২৪)

পাহৰি গৈছে নজনা দেশৰ
ধাৰ কৰি অনা বানটি লই,
আজি কালি কৰি সময় গলেই
সুদে মূলে আমি শোধাম গই।
ধাৰ কৰি অনা বানটি লই।

—আঁঠ— * বানবাটি

—দ্বিতীয় স্তব—

(২৫)

অকপ বোশেৰে সৌন্দৰ্য্য বিচাৰি
যিদিনা পালেহি তোমাৰ কাষ,
কুকপ-কালিমা কপেৰে কাটি নি
মোৰ জীৱনৰ পাতিলা বাস।
(মই কিয় ?) জগত খনেই তোমাৰ দাস।

(২৬)

এতিয়াতো মই 'মই'ত নাথাকোঁ
জীৱন তুমিয়ে জগাই তুলি
একে ফুলনিতে বাস কৰোঁ ছয়ো
মৰণৰ স'তে
জীৱন ছলি।

(২৭)

দোলোতে দোলোতে হাঁহি বেজাৰৰ
পাতিলেঁ। কতনো ফাকুৱা খেলা,
তুমি আহিছিল। 'বাতিপুৱা' হৈ
মোৰ জীৱনৰ বিয়লি বেলা।
পাতিলেঁ। কতনো ফাকুৱা খেলা।

— ন —

বিননি

(২৮)

সপোন, সপোন   নহয় বাস্তব
গুছি কল্পনা দিঠক হ'ল,
সেই পুরাতাই   পৰাগত মোৰ
প্ৰেমৰ ফাকুৰে বোলাই গ'ল,
গুছি কল্পনা দিঠক হ'ল।

(২৯)

তোমাৰ যাত্নতে   মানৱ উৎপত্তি
তোমাৰ হাততে তুমিও লয়,
পুৰুষে আকউ   তোমাকে বিচাৰে
তোমাৰ ৰাজ্যকে কৰিব জয়,
(যদিও) তোমাৰ হাততে তুমিও লয়।
(৩০)

কলীয়া অশ্রুৰ   মাজত মাৰিলা
ৰঙ নাইকিয়া মধুৰ হাঁহি,
তোমাৰ পৰাই   ওলাই ওলাই
ঠাই ললেহি যে মেঘত আহি।
ৰঙ নথকাত মধুৰ হাঁহি।

—দহ—

বিননি

(৩১)

চন্দ্ৰৰ কিৰণ   নালাগে চকুত
ফুলৰ হাঁহিত নগলে হিয়া,
কলীয়া মেঘৰ   বিজুলী চমকো
নহয় পৰাগ চমকি নিয়া,
ফুলৰ হাঁহিত নগলে হিয়া।

(৩২)

চুপক বিহীন   লোৰ দৰে মই
জড় হৈ আছোঁ। ইয়াতে পৰি,
প্ৰাণ নাইকিয়া   ভেলটোকে সখী
বাখিছা কিয়নো বখীয়া কৰি ?
জড় হৈ আছোঁ ইয়াতে পৰি।

(৩৩)

দেখিছানে শিল্পী ?   কোন কাহানিবা
কপৰ দেশৰ সীমানো ক'ত,
নেদেখিলা তুমি   সেই দেশখনি
তোমাৰ পৰা কিমান দূৰত !
কপৰ দেশৰ সীমানো ক'ত !

—এঘাব—

বিননি

(৩৪)

(কিন্তু মই—)

নিৰাকাৰ কপ   দেখিলো স্বকপ
প্ৰিয়াৰ গালতে আকাৰ লৈ
তিল ভেশ ধৰি   কৰিছে প্ৰকাশ
—গোলাপ পাহিৰ মাজতে বৈ,
প্ৰিয়াৰ গালতে আকাৰ লৈ।

(৩৫)

তুমি মই ছয়ো   জগত সাজিলো,
তোমা' মোৰ কপ সমানে মিলে,
'তুমি' ফুল পাহি   ফুলিবলে' সখী
'মই'— ই গছৰ
আধাৰ দিলে।

(৩৬)

(তুমি ক'লা—)

শৈশৱৰ সেই   ছয়ো ভালপোৱা
নিঠুৰ সময়ে উঠাই লৈ
ছয়োৰে আগত   জগত পেলাই
চায় বেহকপ দূষতে বৈ,
নিঠুৰ সময়ে উঠাই লৈ।

—বাৰ—

বিননি

(৩৭)

এতিয়াতো আক   সেই দিন নাই
তোমা' মোৰ পৰা আঁতৰি গল,
সেই অতীতকে   ওভোটাই কিয়
আনিছা নমাই
বিহৰ ঢল।

(৩৮)

তুমিতো আছাই   ময়োতো ইয়াতে,
কোৱা কিয় দেৱী ইমান ভুল,
নকবা নকবা   এমুৱা বিলাক
ভুলৰ বুকুত ওলোৱা ছল,
কোৱা কিয় দেৱী ইমান ভুল!

(৩৯)

এতিয়াহে মই   বুজিব পাৰিছো
কিনো ভালপোৱা বিচাৰ কৰি,
নহয় অমৃত   বিহৰ লাকত
মাৰিছো কামোৰ হাতেৰে ধৰি,
কিনো ভালপোৱা বিচাৰ কৰি।

—তেৰ—

বিননি

(৪০)

বসন্ত কালব   বমক্ জমক্
ই কপবাশিত চমক খাই,
কেতেকী সখীয়ে   আপোনা আপুনি
লয়হি যিদবে
বুকুত ঠাই ।

(৪১)

ভুমি মাথো যোরা   বসন্ত বিচাৰি
কেতেকীৰ দবে গোটেই দেশ,
যতেই বসন্ত   ততে ভালপোরা
খহাই পেলাই ছদ্ম-বেশ,
কেতেকীৰ দবে গোটেই দেশ ।

(৪২)

শবত কালব   উদঙ্ ডালব
তলতে গোরা বীণব তানত
সকলো আহিব   পৃথিবী ঘূৰিব
মুগ্ধ হৈ মোৰ
ককণ গানত ।

—চৌধ—

বিননি

(৪৩)

এই ছচকুৰে   তোমাকে বিচাবে
তোমাকে চাই চাই তৃপ্ত হয়,
নাজানো কিয়নো   চালে মুখলৈ
যায় পৰি আকৌ লাজতে জয় ।
তোমাকে চাই চাই তৃপ্ত হয় ।

(৪৪)

কপব বাণেৰে   জ্যোতি হীন কৰি
নিয়া কাঢ়ি সখী ছচকু মোৰ,
তেতিয়াতো মই   নেদেখিম আঁক
তোমাৰ কপব কবিতাবোৰ ।
নিলে কাঢ়ি সখী ছচকু মোৰ ।

(৪৫)

এখনি হিয়াই   তোমাৰ হিয়াৰে
মিলন বিচাবে জীৱন জুৰি,
নিয়া কাঢ়ি হিয়া   জীৱনো কাঢ়িনি
ভাঙি ছিঙি দিয়া
মিলন-পুৰি ।

—পোন্ধৰ—

বিননি

(৪৬)

সকলো নিলেও তথাপিও মই
সেই নেদেখাতে তোমাকে' পাম,
ভাবনাতে আঁকি ভাবনাতে ভাঙি
ল'ম জীৱনত তোমাৰে নাম।
সেই নেদেখাতে তোমাক পাম।

(৪৭)

এই দৰে মই কৰোতে কৰোতে
গোটেই জীৱন তোমাকে ধ্যান,
ধ্যানৰ শেষত নাহিবানে সখী
দিবলৈ মোক প্ৰেমৰ জ্ঞান।
যদি পায় সখী ধ্যানত প্ৰাণ।

(৪৮)

তোমালকে' মাথো গোটেই জীৱন
ব'ম আন্ধাৰতে তোমাকে চাই,
কিৰণ-পথেদি তুমি আহি দেৱী
স্বৰ্গৰ বাট দিবা দেখুৱাই।
ব'ম আন্ধাৰতে তোমাকে চাই।

—শেষ—

অতীতেই আজি ধুমুহা বেগেৰে
হিয়াৰ পাহত নিতউ লাগি,
ধনক্ ধনক্ মহা শৱদেবে
কামিহাৰ মোৰ গইছে ভাগি।
—বলিয়া বতাহ

শ্রীযুত ভকণচন্দ্র পান্নেগামৰ কবিতা

১। চকামকা। তিনিহুৰি এবাৰ কাকিৰে এটি
সুন্দৰী কবিতা। পঢ়ি আপুনি নিশ্চয় চমকি উঠিব।
বেচ মুঠেই তিনি জন।

“.....ই তেওঁক সেই পথৰেই সন্ধান দিছে—যি
পথ সত্য আৰু সনাতন।”—“জ্যেউতি”।

২। নাবী।—নাবী জাতিৰ এটি স্বপ্ন বাগ্মী-
চিত্ৰ। পঢ়ি কনিষ্ঠেই দুৰবানেৰে লেখককৈ লিখিছে—
“.....নাবীক তুমি সকলো বকম সাজেবে সত্যই
সুন্দৰ ভকীমাৰে এটি স্বপ্ন চিত্ৰ আঁকিছা.....।”
সকলোৱে পঢ়িব পৰাটোক বেচ মাথোন দু-জন।

বিঃ দ্ৰঃ--সৰ্ব্বস্বৰূপা 'প্রশান্ত পাঠাগাৰ,' যোৰহাট,
হিমালয়া ষ্টোৰ্চ, গ্ৰেজুয়েট ষ্টোৰ্চ আৰু সুন্দৰী কুটীৰ,
যোৰহাটত 'বিননি'ৰে সৈতে এই দুখন কিতাপ পাব।

যোৰহাট “বাতৰি” প্ৰেছত ছপা কৰা হ'ল।